

ben, bérbe nem adott épületeknél a bérbeadottakkal való összehasonlítás útján megbecsült haszonérték. Ebből következik, hogy az összehasonlítás még akkor sem mellőzhető, ha az adózó a bevallásban a haszonértékre nézve nyilatkozott is. Az összehasonlítás azonban megtörténtnek csak akkor tekinthető, ha az összehasonlításnál felhasznált, tehát az adótárggyal összehasonlított épületek a határozatban pontosan utca, házszám és tulajdonos szerint meg vannak jelölve.

A kéményseprői díjak általános forgalmi adó alá esnek akkor is, ha azokat a község fizeti ki. (Közig. Biróság 9416/1926. szám.) A kéményseprőmesteri foglalkozás kétségtelenül önálló ipari tevékenység, amelyből mint munkateljesítményből eredő minden bevétel — tekintet nélkül a munkateljesítésért járó ellenérték megállapításának és fizetésének módozataira — az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. és 30. §-ai értelmében általános forgalmi adó alá esik. Az önálló kéményseprőiparos által végzett kéményseprési munka egyedül azért, mert a kéményseprési díjak közérdekből, a tűzrendészeti érdekek védelme szempontjából hatóságilag vannak megállapítva, és azokat a lakóktól nem közvetlenül a kéményseprők szedik be, hanem maga a község és a kéményseprési díjakat a teljesített kéményseprési munka ellenértéke gyanánt maga a község fizeti ki a kéményseprők kezéhez: nyilvánvalóan még nem tekinthető olyan tevékenységnek, amelyet a kéményseprőmesterek nem mint önálló iparosok, hanem mint közügyi alkalmazottak végeznek, hiszen a 8542/1923. sz. alispáni értesítés szerint a panaszosok kétségtelenül nem közügyi alkalmazottak és a kémények kiseprésének munkáját — bár hatóságilag megszabott és az egyesek helyett a község által fizetett díjak ellenében teljesítik is — ezt a munkát önálló kereseti tevékenységük keretében és annak egyik részeként végzik. Ennélfogva az ezért közhez vett ellenszolgáltatás, mint önállóan üzött ipari kereseti tevékenységből eredő bevétel, jogosan vonatkozó általános forgalmi adó alá. A panaszosok forgalmi adó fizetési kötelezettségét nem érinti az a körülmény sem, hogy a közügyi pénztárból felvett összegek után II. fok. illetéket róttak le, mert ez a pénz átvételéről kiállított elismervények után fizetendő nyugtáilletéket és nem a munkateljesítésre vonatkozó megállapodás után lerótt ügyleti illetéket, jelenti, tehát ez a lerótt illeték az említett törvénycikk 37. §-ának 14. pontja értelmében az általános forgalmi adóval kapcsolatban figyelembe vehető nem volt.

A munkásbiztosítótól járó szerződéses orvosi tiszteletdíj általános forgalmi adó alá esik. (Közig. Biróság 18.322/1926. sz.) Panaszos a határozatot azért támadja meg, mert orvosi forgalmi adóköteles bevételként, az általán kiszabásánál a munkásbiztosítótól járó díjazás is számításba vétetett, holott ez szerinte nem forgalmi adóköteles. A bíróság figyelmen kívül hagyta azt a védekezést, hogy a forgalmi adóköteles is volna, az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 14. pontja értelmében mentes, mert panaszos a hivatkozott mentesség előfeltételét, hogy nevezetesen a munkabérszerződés után az illetéket leróttá, nem igazolta, döntés tárgyává azt a felvetett elvi kérdést tette, hogy a munkásbiztosítótól orvosi tevékenységért élvezett díjazás lehet-e egyáltalán forgalmi adóköteles? A bíróság a forgalmi adókötelezettséget nem az e tárgyban kibocsátott 40.428/1928. számú pénzügyminiszteri rendelet, hanem az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-a és V. U. 7. §-a alapján állapította meg, amint

a kibocsátott fenti rendelet sem akar új jogszabályt teremteni, hanem csak a fennálló és érvényes jogszabály alkalmazását biztosítani. A panasz, nyilvánvalóan az 1921. évi XXXIX. t. c. 29. §-ának 3. bekezdése alapján, a forgalmi adómentességet azért vitatja, mert ezen bevétel „bér vagy szolgálati viszonyból származónak” veszi. A panasz észrevétele, hogy „ez az állás közhivatali fizetés jellegével bír” nincs semmivel sem indokolva, jogi alapja sincs, de az általános forgalmi adó szempontjából a mentességhez nem is szükséges, hogy közhivatali jellegű állás fizetéséről legyen szó, mert az idézett törvényhely és az utasítás 7. §-a szerint is, a mentesség lényege a bér vagy szolgálati viszony, amelyben nemcsak a köz., hanem a magánalkalmazottak is bennfoglaltatnak. Élére állítva a kérdést, a T. 29. §. 3., illetve az Utasítás 7. §-a esetében nem is mentességről, hanem arról van szó, hogy itt az általános forgalmi adó alá vonás általános, jellegzetes előfeltétele: a T. 29. §. 1. bekezdésében írt önálló, bevétel elérésére irányuló kereseti tevékenység, hiányzik. A kérdés már most, hogy a munkásbiztosítói, panasz szerint is szerződéses viszony, amely az orvosi tevékenységnek a munkásbiztosító keretébe tartozó betegek orvosi gyógykezelésének biztosítására vonatkozik, az orvosi tevékenységnek önálló bevétel elérésére irányuló kereseti jellegét kizárja-e? Adóügyi rendszerünkben ez a kérdés felmerült a III. osztályú és feimerül most az általános kereseti adónál is. A hivatkozott pénzügyminiszteri rendelet indokoló része helyesen mutat arra, hogy ott a kereseti adó alá tartozása megállapított és ezt a jogtételt az általános kereseti adó újabb szabályozását tartalmazó 300/1925. sz. H. Ö. végrehajtása tárgyában 30.000/1925. szám alatt kibocsátott rendelet 16. §. 1. bekezdéséhez fűzött utasítás 2. bekezdése világosan ki is mondja. A bíróság, a kereseti adónál ma már nem vitatható jogszabály fennállásával, azonban ezt a kérdést eldöntöttnek még nem tartja, mert kénytelen számolni azzal, hogy az egyes adótörvények ugyanazt a kérdést nem egyformán kezelik és a forgalmi adó T. 29. §. 3. bekezdése is ezen törvény alkalmazásának szempontjáról szól. Ezen törvény különleges szempontjait is tekintetbe véve, ugyanazon tényállás elbírálására azonban ugyanazon eredményre vezet. A munkásbiztosítói orvosi tevékenység szerződési szabályozása nem egyéb, mint a munka díjazásának különleges megállapítása, amely a V. U. 7. §-ának 2. bekezdése szerint s a kereseti tevékenység önállóságának vagy önállótlanóságának elbírálásánál közömbös és a saját számlára és a saját felelősségre folytatott önálló és független kereseti tevékenység jellegén nem változtat, már pedig az adó alá vonás előfeltétele az „önálló bevétel elérésére irányuló kereseti tevékenység”. Panaszos nem igazolt semmi olyan különleges leköötöttséget, amely az alkalmazotti minőség megállapítására alapul szolgálna és a gyógykezelés teljesítése adózót még alkalmazottá e törvény szempontjából sem teszi. A munkásbiztosítótól járó bevételt tehát az eljáró m. kir. pénzügyigazgatóság jogosan és helyesen számította az általános kiszámításánál az adóköteles bevételek közé.